

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Cdo/175/2024
Identifikačné číslo spisu:	6112201073
Dátum vydania rozhodnutia:	16.06.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Gabriela Klenková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:6112201073.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne A. Y. L. Č., narodenej XX. L. XXXX, Ž., J. XXXX/X, t. č. I. D.F., T., X. B. P. Z. XX, zastúpenej advokátkou JUDr. Janou Ftorkovou, Žilina, Vojtecha Spanyola 8343/1A, proti žalovanému A. K. Č.Q., narodenému XX. O. XXXX, I. I., D. T. XXXX/XX, zastúpeného spoločnosťou FALATH & PARTNERS s. r. o., Bratislava, Pribinova 28, IČO: 56 136 048, o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 7C/16/2012, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 27. júna 2024 sp. zn. 16Co/35/2023, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 27. júna 2024 sp. zn. 16Co/35/2023 z r u š u j e a v e c mu v r a c i a na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Banská Bystrica (ďalej len „súd prvej inštancie“) v poradí druhým rozsudkom č. k. 7C/16/2012-1084 z 24. novembra 2022 vyporiadal zaniknuté bezpodielové spoluvlastníctvo manželov (ďalej len „BSM“) strán sporu tak, že do výlučného vlastníctva žalobkyne prikázal vklad na účte vedenom vo K. W. S. č. ú.: XXXXXXXXXXXX/XXXX vo výške 20,93 eura, vklad na účte vedený v U. I. č. ú.: XXX-XXXXXXXX-XX vo výške 0,92 eura, vklad na účte vedený v U. I. č. ú.: XXX-XXXXXXXX-XX vo výške 838,20 eura; do výlučného vlastníctva žalovaného prikázal nehnuteľnosť nachádzajúcu sa k. ú. Z., okres D., vedenú na liste vlastníctva (ďalej len „LV“) č. XXX, pozemok C-KN parcelného č. XXX/XX záhrada o výmere 864 m² v podiele 1/1, nehnuteľnosť vedenú na LV č. XXX, k. ú. Z., okres D., pozemok C-KN parcelného č. XXX/XX ostatná plocha o výmere 2334 m² v podiele 1/12 - v zostatkovej hodnote 204 081 eur, vklad na účte vedenom v Č., č. ú.: XXXXXXXXXXXX/XXXX vo výške 619,80 eura; uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni na vyrovnanie jej podielu sumu 112 488,07 eura v lehote 30 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia; uložil žalobkyni a žalovanému povinnosť zaplatiť súdny poplatok z vysporiadania BSM každý vo výške 3 083 eur na účet súdu prvej inštancie v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia; rozhodol, že žiadna zo strán sporu nemá nárok na náhradu trov konania.

1.1. Právne vec posúdil v súlade s ustanoveniami § 149 ods. 1 až 5 a § 150 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“). Na základe výsledkov vykonaného dokazovania súd prvej inštancie vecne ustálil, že k zániku manželstva došlo rozvodom s právoplatnosťou k 21. mája 2009 v konaní vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 7C/32/2009. Medzi stranami nebolo sporné, že zo zaniknutého BSM patria do aktív tvoriacim masu BSM nehnuteľnosti nachádzajúce sa v k. ú. Z.Š., v Č. X., ktoré boli nadobudnuté za trvania manželstva. V čase rozhodnutia súdu prvej inštancie rozsudkom z 15. júna 2017 bola zostatková hodnota predmetných nehnuteľností určená znaleckým posudkom vo výške 53 153,21 eura. V priebehu konania sa strany sporu dohodli na zostatkovej hodnote predmetných nehnuteľností vo výške 204 081 eur. Do BSM zároveň boli zahrnuté zostatky účtov na strane žalobkyne vo výške 860,05 eura a na strane žalovaného vo výške 619,80 eura. Súd prvej inštancie vyporiadal BSM tak, že do výlučného vlastníctva žalobkyne prikázal zostatky na jej účtoch a do výlučného vlastníctva žalovaného prikázal zostatky na jeho účte a nehnuteľnosti nachádzajúce sa v k. ú. Z., v Č. X. v nesporenej zostatkovej hodnote 204 081 eur. V priebehu konania nevyšli najavo skutočnosti, ktoré by odôvodňovali odchýliť sa od zásady rovnosti podielov na spoločnom majetku. Ani jedna strana sporu nemala záujem užívať predmetné nehnuteľnosti. Žalobkyňa žije v I., je vydatá a s manželom má úvery vo výške 957 000 eur. Tvrdila, že nemá možnosť zabezpečiť si iné úverové prostriedky, z ktorých by žalovaného vyplatila. Žalovaný žije v Č., preto bola reálnejšia možnosť ich využitia žalovaným, ktorý by mal bezprostredný kontakt na realitné kancelárie, pokiaľ by chcel, ako tvrdil, nehnuteľnosti predať. Ich predajom by získal finančnú čiastku na výplatu žalobkyne. Pokiaľ išlo o vnosy (výdavky a príjmy) zo spoločného na oddelený majetok a z oddeleného majetku každého z manželov do spoločného, v konaní nebolo sporné, že žalobkyňa vložila zo svojho oddeleného majetku do BSM sumu 5 144,59 eura a žalovaný vložil zo svojho oddeleného majetku do BSM sumu 244,64 eura.

1.2. V konaní boli sporné výdavky a príjmy na započítanie do peňažnej sumy určenej na vyrovnanie podielov. Žalobkyňa žiadala započítať vo svoj prospech sumu 16 866,14 eura, ktorá predstavovala príspevky na sociálne poistenie, ktoré jej boli vrátené po skončení práce v X. C. Ú. a prevedené na jej účet dňa 20. apríla 2007 počas trvania manželstva. Súd prvej inštancie tieto finančné prostriedky považoval za výlučné peňažné prostriedky žalobkyne, lebo nárok vznikol v roku 2005 a 2006, pred uzavretím manželstva so žalovaným. Zohľadnil preto v prospech žalobkyne polovicu uvedenej sumy 8 433,07 eura, o ktorú sa zvýšila suma, ktorú je povinný žalovaný zaplatiť na vyrovnanie podielov. Sumu 829,85 eura (25 000 Sk) si žalobkyňa požičala od svojej matky na zakúpenie svadobných šiat pred vznikom BSM, ktorú sumu vrátila matke dňa 16. novembra 2006. Žalobkyňa preukázala, že sumu vrátila z finančných prostriedkov, ktoré mala na svojom účte v I. pred uzavretím manželstva vo výške 1 307,52 eura. V neprospech žalobkyne boli započítané sumy 265,55 eura (8 000 Sk) a 365,13 eura (11 000 Sk), ktoré predstavovali sumy, ktoré zaplatila matka žalobkyne za žalobkyňu za byt v Ž. vo výlučnom vlastníctve žalobkyne. Túto sumu vrátila žalobkyňa matke dňa 11. marca 2008 zo spoločných finančných prostriedkov. Uvedené sumy boli vynaložené na výlučný majetok žalobkyne. Byt bol v prenájme, užívali ho nájomcovia, ktorí platili nájom. Vo vyjadrení z 27. augusta 2013 žalobkyňa uviedla, že príjem z prenájmu bol vo výške 273 000 Sk. S poukazom na rozhodnutie odvolacieho súdu sa príjem z prenájmu započítal do spoločnej spotreby. Nebolo preukázané, že by žalobkyňa platila nedoplatky z ročného vyúčtovania skutočných nákladov priamo správcovi bytu, alebo že by nedoplatky boli uhradené z prostriedkov patriacich do BSM, lebo ich uhradila matka žalobkyne. Žalobkyňa nespochybnila skutkové zistenia, že peňažné prostriedky v sume 265,55 eura a v sume 365,13 eura boli vynaložené na jej výlučný majetok a príjmy z prenájmu patrili do BSM. Ak sa peňažné prostriedky z nájmu bytu spotrebovali počas trvania manželstva potom sa počas trvania manželstva spotreboval aj majetok na úhradu bytu. Rozhodujúca bola povaha záväzku, nie to, kto záväzok uhrádzal. Žalobkyňa nespochybnila, že uvedený záväzok sa viazal k bytu a nie k nájomnému vzťahu.

1.3. Žalovaný navrhol zahrnúť do masy BSM výbery, ktoré uskutočnila žalobkyňa v hotovosti prostredníctvom platobnej karty a z účtu vo výške 27 576,94 eura, pretože tieto finančné prostriedky použila žalobkyňa na svoj oddelený majetok. Žalovaný tvrdil, že žalobkyňa vybrala v hotovosti v novembri 2008 sumu 4 000 eur, v decembri 2008 sumu 5 000 eur, v januári 2009 sumu 7 327,04 eura, v marci 2009 sumu 7 194 eura, v apríli 2009 sumu 3 985,90 eura, v máji 2009 sumu 70 eur, spolu 27

576,94 eura. Za uvedené obdobie uskutočnila ďalšie platby od novembra 2008 do mája 2009 vo výške 14 799,74 eura a jej príjem za uvedené obdobie bol vo výške 21 814,54 eura. Žalobkyňa tvrdila, že manželské spoluzitie bolo prerušené dňa 24. septembra 2008 a od tejto doby každý z manželov nakladal so svojimi finančnými prostriedkami. Žalobkyňa nevedela o tom, ako nakladal v tom čase žalovaný s finančnými prostriedkami na jeho účte a s ďalšími prostriedkami z jeho príjmu, pričom žalovaný rovnako nemal záujem obmedzovať žalobkyňu v nakladaní s finančnými prostriedkami, ktoré z podstatnej časti pochádzali z jej príjmu a nájmu bytu, ktorý patril do jej výlučného vlastníctva. Finančné prostriedky, na ktoré poukazoval žalovaný, boli za trvania manželstva spotrebované. Súviseli s jej sťahovaním z Z. na S., k jej rodičom a s presťahovaním žalobkyne s maloletou dcérou do I. za prítomnosti jej matky, ktorá zabezpečovala starostlivosť o dieťa v dojčenskom veku, ďalej s premiestnením nábytku do I., teda s návratom žalobkyne do práce v I. a so zabezpečovaním bývania v I.. V mesiaci november a december 2008 poberala rodičovský príspevok vo výške 1 556,63 eura, poukázaný na jej účet v I. dňa 12. novembra 2008 a v sume 1 364,09 eura, poukázaný dňa 10. decembra 2008. Od januára 2009 sa žalobkyňa vrátila po materskej dovolenke do zamestnania v I. a na ten istý účet jej bola poukazovaná mzda od januára do mája 2009 spolu vo výške 17 103,42 eura, t. j. celkom jej príjem za obdobie od novembra 2008 do mája 2009 bol vo výške 20 024,14 eura. Od februára 2009 bývala žalobkyňa spolu s dcérou a svojou matkou v prenajatom byte. Spolu za uvedené obdobie po prerušení manželského spoluzitia, boli výdavky žalobkyne vo výške 44 717,52 eura, jej príjem bol vo výške 20 024,14 eura, takže bolo vylúčené, aby finančné prostriedky použila na oddelený majetok. Žalobkyňa bola v čase uzavretia manželstva zamestnankyňou X. C. Ú. a jej mesačný príjem bol poukazovaný na jej účet vedený v U. I.. Za obdobie od 1. januára 2007 do 31. októbra 2007 ako nezamestnaná poberala podporu v nezamestnanosti osem mesiacov, ktorá jej bola poukazovaná spolu vo výške 271 700,17 Sk a 13 090,11 eura. Od 1. novembra 2007 pracovala v X. C. Ú., mzda jej bola vyplácaná na účet v I., za obdobie november 2007 do apríla 2008 spolu vo výške 23 927,43 eura, potom poberala dávky v materstve a rodičovský príspevok, opäť vyplácané na účet v I. od 13. mája 2008 do 10. decembra 2008 spolu v sume 22 935,25 eura. Dňa 16. októbra 2008 jej bol vyplatený Sociálnou poisťovňou Bratislava rodičovský príspevok vo výške 4 560 Sk a suma 73,67 eura ako doplatok materského príspevku zamestnávateľom. V januári 2009 sa vrátila po materskej dovolenke do zamestnania, mzda jej bola poukazovaná na účet v I. a za obdobie od januára 2009 do mája 2009 vo výške 17 103,42 eura. Spornú sumu vo výške 27 576,94 eura súd prvej inštancie nezapočítal v prospech žalovaného v rámci vyporiadania BSM, z dôvodu, že uvedená suma bola spotrebovaná za trvania manželstva, v súvislosti s výdavkami na sťahovanie do Ž. a do I. za prácou, kde odcestovala spolu s maloletou dcérou a matkou, ktorá zabezpečovala starostlivosť o dieťa. Uvedené peňažné prostriedky žalobkyňa použila na bežnú spotrebu domácnosti pre tri osoby na zabezpečenie bývania v I., kde pracovala.

1.4. Súd prvej inštancie nezaradil do masy BSM ani sumu 10 500 eur, o ktorej žalovaný tvrdil, že predstavuje príjem žalobkyne z titulu usadenia sa v I., ktorý jej bol vyplatený zamestnávateľom a vznikol za trvania BSM s tým, že tieto peňažné prostriedky si žalobkyňa ponechala na svoj oddelený majetok a zakúpila si motorové vozidlo. Manželstvo bolo právoplatne rozvedené dňa 21. mája 2009 a predmetná suma bola žalobkyni vyplatená dňa 15. júla 2009 vo výške 5 328,70 eura. Motorové vozidlo si žalobkyňa zakúpila po rozvode manželstva v januári 2010 a nárok, na ktorý žalovaný poukázal, vznikol žalobkyni dňa 19. júna 2009, čo vyplynulo z potvrdenia X. C. Ú. z 31. augusta 2021. BSM bolo vyporiadané tak, že vychádzalo zo zásady rovnosti podielov na spoločnom majetku a zároveň boli zohľadnené vnosy z výlučného majetku do spoločného majetku. Hodnota majetku bola stranám prikázaná vo výške 205 560,85 eura. Žalovanému bola prikázaná väčšia hodnota ako predstavovala jeho podiel, keďže podiel žalobkyne a žalobcu bol pre každého 102 780,42 eura, preto na vyrovnanie podielu mal žalovaný povinnosť vyplatiť žalobkyni sumu 101 920,37 eura ($205\,560,85:2=102\,780,42-860,05=101\,920,37$). Žalobkyňa vynaložila z jej oddeleného majetku na spoločný majetok sumu 5 144,59 eura z čoho polovica predstavuje sumu vo výške 2 572,29 eura a sumu vo výške 16 866,14 eura, z čoho polovica bola vo výške 8 433,07 eura, ktoré sumy pri zásade rovnosti podielov súd prvej inštancie započítal spolu vo výške 11 005,36 eura v prospech žalobkyne ako investície jedného manžela do spoločného majetku ($101\,920,37+11\,005,36$). V prospech žalovaného bol zohľadnený vklad v sume 244,64 eura, čo v jednej polovici predstavuje sumu vo výške 122,32 eura, o ktorú sa znížila výplata podielu v prospech žalobkyne. Ďalej súd prvej inštancie zohľadnil, že zo spoločných finančných prostriedkov bola vyplatená

suma na výlučný majetok žalobkyne spolu v sume 630,68 eura ako záväzok, ktorý sa týkal bytu vo výlučnom vlastníctve žalobkyne a o polovicu z tejto sumy vo výške 315,34 eura sa znížila výplata podielu v prospech žalobkyne. Na základe uvedeného preto súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu na vyporiadanie podielu v rámci BSM vo výške 112 488,07 eura (101 920,37+11 005,36-437,66). O nároku na náhradu trov konania rozhodol v súlade s ustanovením § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“).

2. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 27. júna 2024 sp. zn. 16Co/35/2023 z 27. júna 2024 rozhodol tak, že do výlučného vlastníctva žalobkyne prikázal vklad na účte vedenom vo K. W.. S.. č. ú.: XXXXXXXXXX/XXXX vo výške 20,93 eura, vklad na účte vedený v U. I. č. ú.: XXX-XXXXXXX-XX vo výške 0,92 eura, vklad na účte vedený v U. I. č. ú.: XXX-XXXXXXX-XX vo výške 838,20 eura; do výlučného vlastníctva žalovaného prikázal nehnuteľnosť nachádzajúcu v k. ú. Z., okres D., vedenú na LV č. XXX, pozemok C-KN parcelného č. XXX/XX záhrada o výmere 864 m² v podiele 1/1, nehnuteľnosť vedenú na LV č. XXX, nachádzajúcu sa v k. ú. Z., okres D., pozemok C-KN parcelného č. XXX/XX ostatná plocha o výmere 2334 m² v podiele 1/12 - v zostatkovej hodnote 204 081 eur, vklad na účte vedenom v Č. č. ú.: XXXXXXXXXX/XXXX vo výške 619,80 eura; uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni na vyrovnanie jej podielu sumu 98 699,60 eura do troch mesiacov; uložil žalobkyni a žalovanému povinnosť zaplatiť súdny poplatok za vysporiadanie BSM každému vo výške 3 083 eur na účet súdu prvej inštancie, v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia; rozhodol, že žiadna zo strán sporu nemá nárok na náhradu trov konania na súde prvej inštancie; žiadna zo strán sporu nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

2.1. Odvolací súd po zopakovaní dokazovania na nariadenom pojednávaní, rozsudok súdu prvej inštancie zmenil v súlade s § 388 CSP z dôvodu, že neboli splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie. V odôvodnení citoval ustanovenie § 150 Občianskeho zákonníka a skonštatoval, že špecifikom daného prípadu bolo, že predmetom vyporiadania BSM boli fakticky iba nehnuteľnosti, vnosy z oddeleného majetku do majetku v BSM a peňažné prostriedky tvoriace príjem žalobkyne, patriace do spoločného majetku, použité podľa žalovaného na jej oddelený majetok, resp. majetok rodičov. Žalobkyňa tvrdila, že boli použité na bežnú spotrebu domácnosti a udržanie zamestnania. Na pojednávaní nariadenom na odvolacom súde dňa 27. júna 2024 žalovaný uviedol, že plánovali žiť v Z., kde žalobca doteraz pracuje a kde sa narodila ich dcéra. Pokiaľ bola žalobkyňa v tom čase nezamestnaná, tak vlastne využívala príjmy alebo sociálne dávky ešte z predošlého zamestnania. Namietal, aby ho protistrana vykresľovala ako chudáka, ktorý nedokázal zarobiť a že pokiaľ žalobkyňa mala vyššie príjmy, tak tie mohla aj spotrebovať. Trval na tom, že suma 16 886,14 eura bola žalobkyni vyplatená v čase, keď už boli manželia, pričom podľa predpisov, ktoré pripojil do spisu, sa jednalo o pracovnoprávny nárok, ktorý bol vyplatený za obdobie predošlého pôsobenia žalobkyne do decembra 2006, pričom manželmi boli od októbra 2006. Žalovaný bol toho názoru, že sa jednalo o odchodné, a teda pracovný nárok, ktorý mal byť zahrnutý do BSM. Navyše v tom čase, teda dňa 31. decembra 2006 žalobkyňa skončila v I. prácu na dobu určitú, a z toho dôvodu si ona v tom čase platila aj sociálne poistenie na Slovensku. Žalobkyňa nepreukázala, že by v rámci BSM boli spotrebované výdavky v sume 27 576,94 eura. Žalobkyňa bola zamestnaná v I. trikrát, a to v čase bezprostredne pred uzavretím manželstva a dva mesiace po uzavretí manželstva ako prekladateľka, potom tam pracovala ako asistentka od konca roku 2007. Následne došlo k rozpadu manželstva a žalobkyňa v septembri 2008 odišla bývať do Ž. a od januára 2009 znova pracovala v I.. Žalovaný žil so žalobkyňou aj pred uzavretím manželstva a počas trvania manželstva mal prehľad o tom, aké boli výdavky žalobkyne v I., ktoré spochybňoval. Poukazoval na to, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil tie skutkové zistenia, ktoré mali spočívať iba v tom, že žalobkyňa predložila svoju vlastnú tabuľku výdavkov, ktoré žiadnym spôsobom objektívne nedokladovala, pričom boli vyššie ako výdavky, ktoré boli žalovanému známe v čase, keď ju navštevoval v I. počas trvania manželstva. Žalovaný navrhol, aby sa doplnilo dokazovanie týkajúce sa skutočných príjmov žalobkyne počas jej pôsobenia v I. za trvania manželstva, pretože sa domnieval, že mala popri mzde aj osobitný príplatok na usídlenie, ďalej na domácnosť, na manžela, na sťahovanie, pretože o takýchto príplatkoch on počas trvania manželstva vedel. Spochybnil odôvodnenosť výdavkov žalobkyne, ktoré sa týkali jej dvojnásobného sťahovania (Ž., I.), kde platby a ich zaúčtovanie neboli uvedené v časovej súvislosti,

pričom nebol predpoklad, že by tieto platby uhrádzala sťahovacej spoločnosti cez niekoľko štátov v hotovosti. Ďalej spochybnil peňažné prostriedky na kúpu nového auta, ktoré nadobudla po rozvode manželstva a na rekonštrukciu domu manželkiných rodičov v Ž.. Podľa jeho názoru uvedené výdavky financovala z peňazí, ktoré vyberala v hotovosti počas manželstva. Žalobkyňa splácala úver vo výške milión eur, čo nasvedčovalo, že jej príjem bol dostatočne vysoký a nebol by problém s prikázaním nehnuteľností žalobkyni, ktorá by si mohla zabezpečiť prostredníctvom realitnej kancelárie predaj týchto nehnuteľností. Aj žalovaný síce vlastnil byt v Z., ale tento byt splácal z úveru, ktorý spotrebuje väčšinu jeho príjmu. Bez ohľadu na to, komu budú nehnuteľnosti prikázané do výlučného vlastníctva, navrhol, aby bola lehota na výplatu peňažných prostriedkov druhého manžela určená lehota aspoň 60 dní, aby nebol zaťažovaný v súvislosti so zabezpečením peňažných prostriedkov na výplatu.

2.2. Žalobkyňa svoju neúčast' na pojednávaní ospravedlnila. Jej právna zástupkyňa navrhla rozsudok okresného súdu potvrdiť z dôvodu, že suma 16 866,14 eura nepredstavuje príjem patriaci do BSM. Žalobkyňa predložila potvrdenia od svojho zamestnávateľa týkajúce sa jej príjmov, pričom na účet U. I. v I. boli poukazované všetky príjmy z tohto zamestnania. Žalobkyňa sa domnievala, že preukázala zvýšené výdavky, ktoré súviseli so sťahovaním, ďalej na zamestnanie, na financovanie svojej matky v I., aby si žalobkyňa mohla v I. hľadať primerané uplatnenie. Pokiaľ v tomto čase manželia dosahovali nejaké príjmy, tieto príjmy aj spotrebovali vzhľadom na to, že každý z nich bol rozhodnutý spolužitie neobnoviť. Žalovaný v odvolaní namietal, že za spoločné prostriedky, nadobudnuté počas trvania manželstva treba považovať príjem žalobkyne, vyplatený jej zamestnávateľom v sume 16 866,14 eura, pretože predstavoval príspevky na sociálne poistenie, ktoré jej boli vrátené po skončení práce v X. C. Ú.. Odvolací súd považoval za správny záver súdu prvej inštancie, že nárok na výplatu vznikol v období rokov 2005 a 2006, čo nasvedčovalo, že išlo o výlučnú pohľadávku žalobkyne aj keď bola vyplácaná po uzavretí manželstva aj za dva mesiace po uzavretí manželstva. Nebol rozhodujúci čas výplaty, ale povaha vyplatených peňažných prostriedkov, odkladaných na sociálne zabezpečenie. Na tvrdenie žalovaného, že rozhodujúci bol okamih, kedy bol príjem vyplatený a nie kedy na výplatu tohto príjmu vznikol nárok, súd prvej inštancie správne neprihliadol a ani odvolací súd nemal dôvod doplniť dokazovanie vyžiadaním dôkazov od vtedajšieho zamestnávateľa žalobkyne. Pohľadávka žalobkyne z dôchodkového sporenia nepochybne vznikla skôr ako vzniklo BSM, išlo o peňažný majetok patriaci do jej výlučného vlastníctva, bez ohľadu na to, že sa manželia dohodli, že bude použitý na kúpu nehnuteľnosti.

2.3. Odvolací súd považoval odvolanie žalovaného za čiastočne dôvodné týkajúce namietaného nesprávneho hodnotenia preukázania vynaloženia sumy 27 576,94 eura žalobkyňou, ktorú navrhol zahrnúť do masy BSM, lebo boli použité žalobkyňou na jej oddelený majetok. Pokiaľ žalobkyňa tvrdila, že za sedem mesiacov, po odchode zo spoločnej domácnosti do Ž. a následne do I., spotrebovala sumu vo výške 44 717,52 eura na osobnú spotrebu, žalovaný sa domáhal, aby preukázala spotrebovanie sumy vo výške 27 576,94 eura, ktoré boli z uvedenej sumy vybraté účtu a kartou. Aj podľa názoru odvolacieho súdu mala uvedené výdavky žalobkyňa nielen identifikovať, ale aj preukázať. Už len samotný rozdiel v sume 17 140,58 eura, zodpovedal za sedem mesiacov priemernej spotrebe na bežné výdavky v sume 2 448 eur mesačne, ktorú bolo možno rozumne predpokladať aj z toho dôvodu, že žalobkyňa počas tohto sporného obdobia žila a pracovala v prostrední, ktoré jej nebolo neznáme. Žalobkyňa tiež nevyvrátila tvrdenie, že jej rodičia disponovali prístupom k bankovému účtu žalobkyne. Žalobkyňa použitie spornej sumy vo výške 27 576,94 eura na bežnú spotrebu, na sťahovanie a na udržanie zamestnania nepreukázala hodnovernými dôkazmi, naopak jej tvrdenia hodnoverne spochybnil žalovaný, preto odvolací súd polovicu z uvedenej sumy, vo výške 13 788,47 eura započítal (odrátal) do sumy, ktorú bol povinný na vyrovnanie podielov doplatiť žalobca žalobkyni, a to sumu 98 699,60 eura v lehote troch mesiacov (112 488,07-13 788,47=98 699,60). Išlo o spoločný príjem, ktorý bol použitý na oddelený majetok žalobkyne, na bývanie žalobkyne u jej rodičov v Ž., na kúpu auta, cestovanie a ubytovanie v I.. Žalovaný navrhol, aby boli nehnuteľnosti prikázané do výlučného vlastníctva žalobkyne, ale v tej súvislosti neuviedol žiadne presvedčivé tvrdenia. Uviedol, že je samoživiteľ, býva v Z., v Č. X. má príjem zo zamestnania, má dvojité občianstvo. Žalobkyňa už vlastní viacero nehnuteľností na S. aj v I.. Pokiaľ strany sporu nemali o nehnuteľnosť záujem, bolo účelnejšie prikázať ich žalovanému, ktorý z predaja môže uhradiť svoj záväzok na vyrovnanie podielov voči žalobkyni. Uvedenú skutočnosť odvolací súd zohľadnil tým, že na splnenie peňažnej povinnosti voči žalobkyni stanovil

žalovanému lehotu troch mesiacov. Vzhľadom na to, že zmenil rozsudok vo veci samej, rozhodol aj o súvisiacich výrokoch o trovách konania a o povinnosti strán sporu zaplatiť súdny poplatok. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v súlade s ustanoveniami § 396 ods. 2 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP.

3. Proti uvedenému rozhodnutiu odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej len „dovolateľ“) dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzoval z ustanovenia § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. a) CSP. K spornej sume vo výške 16 866,14 eura namietal, že táto bola vyplatená žalobkyňi počas trvania manželstva a následne použitá na kúpu nehnuteľností patriacich do BSM, pričom nemala byť považovaná za jej výlučný majetok. Tvrdil, že žalobkyňa nevedela jednoznačne označiť právny titul nadobudnutia tejto sumy a rovnako to nevysvetlili ani sudy. Preukázané bolo len to, že suma bola vyplatená počas manželstva, pričom nebola preukázaná žiadna okolnosť zakladajúca výnimku z BSM podľa § 143 Občianskeho zákonníka. Žalobkyňa tvrdila, že išlo o prostriedky odkladané na sociálne zabezpečenie, pričom predložila listinu „Certificate“ v anglickom jazyku, ktorá podľa žalovaného dostatočne nešpecifikovala právny dôvod plnenia, ani dátum vzniku nároku. V tejto súvislosti namietal aj zásah do práva konať vo svojom jazyku podľa § 155 CSP a porušenie práva na spravodlivý proces podľa § 420 písm. f) CSP. Poukázal na to, že sama žalobkyňa vo vyjadrení z 24. júna 2024 uviedla, že išlo o príspevok podľa článku 12 § 2 prílohy VIII. Služobného poriadku, z čoho podľa neho vyplýva, že išlo o odchodné, nie o vrátenie dávok sociálneho poistenia. Zdôraznil, že nárok na takéto plnenie vzniká až pri odchode zo služby, teda až po skončení pracovného pomeru, a nie priebežne počas rokov 2005 a 2006, ako uzavrel odvolací súd. Odvolací súd preto podľa neho nelogicky a bez opory v dôkazoch posunul vznik nároku do obdobia pred skončením pracovného pomeru. Ak by nárok vznikol až koncom roka 2006, vznikal by už počas manželstva. K pojmu právneho nároku odkázal na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. IV. ÚS 84/2019 a rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/146/2008 a 3Cdo/174/2016, z ktorých vyvodzoval, že nárok vzniká až v okamihu, keď sa právo môže stať predmetom súdneho uplatnenia. Z uvedeného dôvodu preto namietal, že odvolací súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Ďalej uviedol, že od začiatku navrhoval uložiť edičnú povinnosť na predloženie listiny, ktorá by preukazovala dôvod plnenia a najmä dátum vzniku nároku, avšak sudy takúto listinu nezaobstarali a nevysvetlili, prečo sa odchýlili od znenia služobného poriadku. Namietal, že žalobkyňa pracovala v I. aj po uzavretí manželstva, a teda minimálne vo vzťahu k posledným dvom mesiacom pracovného pomeru musel nárok vzniknúť už za trvania bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Sudy preto podľa neho nemohli bez riadneho preskúmania uzavrieť, že celá suma bola výlučným majetkom žalobkyne. Argument, že išlo o prostriedky dôchodkového charakteru, podľa neho nemal oporu v § 143 Občianskeho zákonníka. Poukázal aj na R 42/1972, podľa ktorého je pri výhre rozhodujúci okamih výhry, nie skorší moment, z čoho vyvodzoval analógiu, že rozhodujúci má byť okamih vzniku nároku a výplaty. Keďže nárok aj výplata nastali počas manželstva, suma mala podľa neho patriť do BSM. Prevzatie tvrdení žalobkyne bez dostatočného dôkazného podkladu predstavovalo podľa dovolateľa vadu podľa § 420 písm. f) CSP. Zároveň namietal, že žalobkyňa svoje tvrdenia v priebehu konania opakovane menila. K prikázaniu nehnuteľností žalovanému namietal, že žalobkyňa pôvodne v žalobe aj v návrhu na mimosúdne vyporiadanie žiadala prikázať nehnuteľnosti sebe a žalovanému vyplatiť iba sumu vo výške 17 076 eur. Až neskôr, po vykonaní znaleckého dokazovania a po zistení ich hodnoty, začala žiadať, aby boli prikázané žalovanému. Podľa žalovaného k tejto zmene postoja došlo preto, že pri reálnej hodnote nehnuteľností by musela vyplatiť výrazne vyšší podiel. On sám od začiatku nemal o nehnuteľnosti záujem. Za nedostatočný považoval aj argument, že žalobkyňa žije v I., keďže správu a prevod nehnuteľností je možné zabezpečiť aj zo zahraničia. Ak by vzdialenosť bola skutočným problémom, žalobkyňa by podľa neho pôvodne nežiadala ich prikázanie sebe. Poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 7Co/112/2007, podľa ktorého treba skúmať mieru pričinenia sa o nadobudnutie, odkázanosť na nehnuteľnosť a solventnosť strán. Prvé kritérium podľa neho odvolací súd vyhodnotil v prospech žalobkyne len z dôvodu tvrdeného vkladu vo výške 16 866,14 eura. Ak by však táto suma patrila do BSM, bolo by uvedené kritérium vyrovnané. Druhé kritérium bolo neutrálne a tretie kritérium, teda solventnosť, podľa žalovaného vyznievalo v prospech žalobkyne, ktorá sama tvrdila, že zarábala výrazne viac a mala byť schopnejšia vyplatiť vyrovnací podiel. Sudy však aktuálne majetkové pomery žalobkyne riadne neskúmali. Odvolací súd sa podľa neho s touto

argumentáciou relevantne nevysporiadal a neodôvodnil, prečo napriek tomu prikázal nehnuteľnosti žalovanému, čím ho považoval za arbitrárne a zaťažené vadou podľa § 420 písm. f) CSP. Zároveň namietal aj cenu nehnuteľností, keď tvrdil, že odvolací súd prevzal cenu z rozsudku súdu prvej inštancie, vychádzajúcu z ocenenia v českých korunách, prepočítaného kurzom ku dňu rozhodnutia súdu prvej inštancie. Podľa neho mal odvolací súd cenu znovu prepočítať kurzom ku dňu svojho rozhodnutia. Ak tak neurobil, odchýlil sa podľa žalovaného od judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/176/2011 a 3Cdo/174/2012, podľa ktorej sa pri oceňovaní majetku v BSM vychádza zo stavu ku dňu zániku BSM, ale z ceny v čase vyporiadania, preto namietal dôvodnosť dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Nesúhlasil ani s rozhodnutím o súdnom poplatku a o náhrade trov konania, pričom namietal dovolacie dôvody podľa § 420 písm. f) aj § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Odvolací súd uložil obom stranám zaplatiť súdny poplatok po 3 083 eur, čo žalovaný považoval za nedostatočne odôvodnené. S poukazom na ustanovenie § 2 ods. 1 písm. b) zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“) mali súdy vysvetliť, prečo povinnosť zaplatiť súdny poplatok rozdelili medzi obe strany. Poukázal na judikát R 31/1972, podľa ktorého má význam, či navrhovateľ ešte pred podaním žaloby ponúkol vyporiadanie v tom istom znení, akého sa následne domáhal na súde, ako aj na judikát R 42/1972, podľa ktorého sa pri trovách konania o vyporiadanie BSM prihliada na procesný úspech strán aj na to, ako sa riešila otázka rozsahu a hodnoty BSM. Tvrdil, že úspech žalobkyne nemožno posudzovať paušálne, keďže počas konania menila svoje návrhy, spochybňovala hodnotu nehnuteľností a až následne začala žiadať ich prikázanie žalovanému. Za ďalšie významné okolnosti považoval správanie sa žalobkyne počas konania (nezúčastnenie sa posledného pojednávania pre dovolenku, nepripravenosť na dohodu, zavádzanie vo vzťahu k svojim príjmom a k pracovnému pomeru v I., zmena tvrdenia o pôvode peňazí na kúpu auta a o mesačných výdavkoch). Aj odvolací súd podľa neho napokon priznal, že časť deklarovaných výdavkov bola nadhodnotená. Uzavrel, že ak by boli nehnuteľnosti prikázané žalobkyni, hodnota majetku prikázaného žalobkyni by predstavovala sumu vo výške 204 941,05 eura a žalovanému sumu vo výške 619,80 eura, pričom po zohľadnení ďalších položiek by vyrovnací podiel v prospech žalovaného predstavoval sumu vo výške 114 674,51 eura. Ak by dovolací súd nevyhovел návrhu na prikázanie nehnuteľností žalobkyni, ale uznal by aspoň to, že suma vo výške 16 866,14 eura patrila do BSM, žalovaný navrhol znížiť sumu, ktorú má uhradiť žalobkyni, na sumu vo výške 90 266,53 eura. Vzhľadom na uvedené navrhol prikázať spoločné nehnuteľnosti žalobkyni a uložiť jej povinnosť zaplatiť žalovanému na vyrovnanie podielu sumu vo výške 114 674,51 eura a uložiť žalobkyni povinnosť zaplatiť súdny poplatok z vyporiadania BSM a priznať žalovanému nárok na náhradu trov konania na súde prvej inštancie, odvolacieho a dovolacieho konania v plnom rozsahu. Eventuálne, ak by nehnuteľnosti prikázal do vlastníctva žalovaného, tak žiadal uložiť žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni na vyrovnanie jej podielu sumu vo výške 90 266,53 eura; in eventum navrhol napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušiť v napadnutej časti výrokov II., III., IV., V. a VI. a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Dovolateľ zároveň navrhol odklad vykonateľnosti, keďže bez neho by musel na vyplatenie sumy vo výške 98 699,60 eura čerpať hypotekárny úver a zaťažiť nehnuteľnosti záložným právom. V prípade čo i len čiastočného úspechu dovolania, najmä v sume 16 866,14 eura, by mu vznikla zbytočná finančná strata na úrokoch a komplikácie pri nakladaní s nehnuteľnosťami, čo považoval za hrozbu značnej a ťažko napravitelnej ujmy. Navrhol aj odklad právoplatnosti výroku o prikázaní nehnuteľností, aby nedošlo k predčasnej zmene vlastníckeho stavu a následným právnym či faktickým komplikáciám. Odklad by mal zabezpečiť zachovanie existujúceho stavu až do rozhodnutia o dovolaní.

3.1. Podaním z 3. decembra 2024 dovolateľ vzal späť návrh na odklad právoplatnosti a vykonateľnosti rozsudku odvolacieho súdu, pretože k odkladu nedošlo včas a žalovaný nemal inú možnosť ako splniť súdom uloženú povinnosť. Za účelom získania úveru na vyplatenie vyrovnacieho podielu inicioval prepis nehnuteľností, ktoré boli prikázané do jeho vlastníctva, a preto netrval na podanom návrhu. Dovolateľ v celom rozsahu zotrval na dovolacom petite, a to aj v rozsahu, že nehnuteľnosti mali byť prikázané do výlučného vlastníctva žalobkyne. Chcel však predísť zbytočným komplikáciám s opakovaným prepisom nehnuteľností. Zároveň vyhlásil, že v prípade prikázania nehnuteľností do výlučného vlastníctva žalobkyne poskytne plnú súčinnosť pri zapísaní žalobkyne ako výlučnej vlastníčky nehnuteľností.

4. Žalobkyňa vo vyjadrení k dovolaniu uviedla, že návrh na odklad vykonateľnosti a právoplatnosti bol nedôvodný, keďže nebola daná pravdepodobnosť úspechu dovolania ako základná podmienka podľa CSP. Sporná suma 16 866,14 eura mala dopad na vyrovnací podiel len vo výške 8 433,07 eura, čo nepredstavuje výnimočný zásah odôvodňujúci odklad. Žalovaný mal dostatok času zabezpečiť si finančné prostriedky a jeho tvrdenia o ujme boli účelové. Naopak, ujma vzniká žalobkyni z dlhodobého zadržiavania finančných prostriedkov, preto navrhla návrh na odklad zamietnuť. Zdôraznila, že podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné len vtedy, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane realizovať jej procesné práva v intenzite porušujúcej právo na spravodlivý proces. Tento dôvod nepredstavuje nesúhlas s rozhodnutím ani s hodnotením dôkazov. Dovolateľ namietal nedostatočné skutkové zistenia a nesprávne právne posúdenie, čo však podľa judikatúry (napr. Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/26/2017) takúto vadu nezakladá. Ide len o polemiku s rozhodnutím, pričom žalobkyňa mala za to, že k porušeniu práva na spravodlivý proces nedošlo. K otázke vyňatia sumy 16 866,14 eura uviedla, že v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP by muselo byť preukázané, že ide o právnu otázku, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Dovolanie však neobsahovalo riadnu konkretizáciu právnej otázky riešenej odvolacím súdom, neuviedlo, ako ju odvolací súd riešil, ani neoznačilo konkrétne rozhodnutia, stanoviská alebo judikatúru, od ktorej sa mal odkloniť. Zároveň nevysvetlilo, ako mala byť táto právna otázka správne posúdená, absentoval teda základný predpoklad prípustnosti dovolania. Vo vzťahu k sume 16 866,14 eura dovolateľ tvrdil, že išlo o spoločné finančné prostriedky nadobudnuté počas manželstva. Súd však správne vyhodnotil tieto prostriedky ako výlučný majetok žalobkyne, keďže išlo o plnenie z titulu dôchodkových práv za obdobie do skončenia pracovného pomeru (31. decembra 2006). Dovolateľ síce poukázal na čl. 12 Prílohy VIII. Služobného poriadku a označil toto plnenie za odchodné, ktoré by malo patriť do BSM s odkazom na R 42/1972, avšak z charakteru tohto plnenia ako súčasti systému dôchodkového zabezpečenia vyplýva, že išlo o výlučné prostriedky žalobkyne. Rozhodujúca bola ich povaha ako prostriedkov odkladaných na sociálne zabezpečenie, nie moment ich vyplatenia ani vznik nároku, ani ich následné použitie. Namietaný odklon od ustálenej rozhodovacej praxe napr. ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 84/2019 a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/146/2008, 3Cdo/174/2016, nebol daný, keďže odvolací súd svoje rozhodnutie nezaložil na okamihu vzniku nároku, ale na právnej povahe predmetných prostriedkov. Rovnako odkaz na R 42/1972 nebol aplikovateľný, keďže sa týkal odlišného právneho režimu (odstupné, resp. iné majetkové plnenia), nie dôchodkových práv. Aby bola otázka relevantná podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, musí ísť o jasne formulovanú právnu (nie skutkovú) otázku, ktorú odvolací súd riešil a na ktorej riešení založil svoje rozhodnutie, takáto otázka však v dovolaní absentovala. Dovolateľ v skutočnosti predložil len všeobecnú kritiku právneho posúdenia veci a výpočet namietaných nesprávností, bez riadneho vymedzenia dovolacieho dôvodu. Žalobkyňa sa preto v celom rozsahu stotožnila s právnymi závermi súdov a navrhla dovolanie odmietnuť podľa § 447 písm. f) CSP. Podľa jej názoru, nebol daný ani dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP v súvislosti s rozhodnutím o prikázaní nehnuteľností žalovanému. Zo strany žalovaného išlo len o nesúhlas s rozhodnutím, nie o procesnú vadu znemožňujúcu realizáciu jeho práv. Žalovaný namietal nedostatočné vysporiadanie sa súdu s jeho argumentáciou. Takáto námietka by však bola relevantná len v prípade, ak by súd znemožnil žalovanému uplatňovať jeho procesné práva, čo sa nestalo. Žalobkyňa opakovane vysvetlila, prečo zmenila svoj pôvodný návrh a žiadala prikázať nehnuteľnosti žalovanému, teda že išlo o objektívne okolnosti (dlhodobý život v I., uzavretie manželstva, zabezpečenie bývania v I.). Táto zmena nebola účelová, ale vyplývala z vývoja pomerov počas 12 rokov trvajúceho konania. Nárast hodnoty nehnuteľností z 1 396 000 Kč na 5 000 000 Kč sa týkal oboch strán, pričom na nadobudnutí sa podstatne podieľala žalobkyňa, nemohla preto konať v zlej viere. Naopak, snažila sa o predaj nehnuteľností tretej osobe za výhodnú cenu, ktorý bol zmarený žalovaným. Prikázanie nehnuteľností žalovanému podľa nej zodpovedalo skutkovému stavu, aj právnomu posúdeniu. Súd správne prihliadol na jeho väzby k Č. X. (bydlisko, práca) a na skutočnosť, že nehnuteľnosti sa nachádzajú v tejto krajine. Ak o ne nemal záujem, mohol ich predaj, pričom predaj už v minulosti znemožnil práve on. Námietka nedostatočného odôvodnenia rozsudku nebola podľa žalobkyne dôvodná S odkazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo 26/2017, nedostatočné odôvodnenie ani nesprávne právne posúdenie nezakladajú vadu podľa § 420 písm. f) CSP. K cene prikázaných nehnuteľností uviedla, že dovolateľ tvrdil, že odvolací súd vychádzal z nesprávne určenej ceny nehnuteľností. Nesprávne však uviedol, že súd vychádzal z cien určených realitnými kanceláriami. V skutočnosti súdy

vychádzali zo zhodného tvrdenia strán, ktoré na pojednávaní konanom dňa 25. októbra 2022 ustálili trhovú cenu nehnuteľností na 5 000 000 Kč a po prepočte kurzom 24,50 Kč/euro na sumu 204 081 eur. Dovolateľ namietal, že odvolací súd mal použiť kurz platný v čase vyhlásenia rozsudku, pričom odkázal na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/176/2011, 3Cdo/174/2012. Táto námietka však nebola dôvodná, keďže cena nehnuteľností bola medzi stranami dohodnutá a následne nebola zo strany dovolateľa spochybnená. Zároveň akcentovala, že zistenie ceny nehnuteľností v konaní o vyporiadanie BSM je otázkou skutkovou, nie právnou, pričom súd môže vychádzať zo zhodných tvrdení strán. Ak súdy vychádzali z dohody strán o cene vo výške 204 081 eur, nekonali v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou dovolacieho súdu. Dovolateľ pritom mal možnosť cenu nehnuteľností namietat už v odvolacom konaní, čo však neurobil. Odvolací súd nebol povinný dokazovať nesporné skutočnosti. Ani v tejto časti preto nebol daný dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP. K súdnemu poplatku a náhrade trov konania uviedla, že v konaní nedošlo k nesprávnemu procesnému postupu, ktorý by žalovanému znemožnil realizovať jeho procesné práva v intenzite porušujúcej právo na spravodlivý proces. V tejto časti odkázala na svoju predošlú argumentáciu. Odvolací súd správne vychádzal z § 2 ods. 1 písm. b) zákona o súdnych poplatkoch a rozdelil poplatkovú povinnosť medzi obe strany. Rozhodnutie zodpovedalo individuálnym okolnostiam prípadu a tomu, že išlo o konanie o vyporiadanie BSM, kde sú poplatníkmi spravidla obe strany. Žalobkyňa už v priebehu konania zmenila návrh na prikázanie nehnuteľností žalovanému z objektívnych dôvodov (život v Belgicku, nemožnosť nehnuteľnosti užívať). Rozsudok z roku 2017, ktorým boli nehnuteľnosti prikázané žalovanému a trovy znášala každá strana sama, žalovaný nenapadol, čo potvrdzuje jeho súhlas aj s týmto usporiadaním. Pokiaľ išlo o dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, dovolateľ nekonkretizoval právnu otázku ani nepreukázal odklon od ustálenej praxe. Odkazy na judikáty R 31/1972 a R 42/1972 neboli relevantné, týkali sa odlišnej právnej situácie najmä aplikácie § 150 OSP, pričom odvolací súd správne rozhodol o trovách konania podľa § 262 ods. 1 CSP. Neexistovali ani dôvody hodné osobitného zreteľa, aby trovy a poplatok znášala výlučne žalobkyňa. K mimosúdnomu vysporiadaniu nedošlo pre postoj žalovaného, jeho prieťahy a spochybňovanie zásadných otázok najmä sumy 16 866,14 eura. Tvrdenia žalovaného o prieťahoch a nesúčinnosti žalobkyne neboli dôvodné. Žalobkyňa predložila všetky relevantné dôkazy vrátane kompletných výpisov z účtov a potvrdení o príjmoch, ktoré boli súdom vykonané. Rovnako neobstojí tvrdenie o účelovej zmene výpovedí, prípadné nepresnosti napr. pri kúpe motorového vozidla boli riadne vysvetlené časovým odstupom a následne doplnené, nešlo o zavádzanie súdu. Žalobkyňa preto trvala na tom, že rozhodnutie o súdnom poplatku aj trovách konania bolo vecne aj právne správne a dovolacie dôvody neboli dané. Navrhla dovolanie zamietnuť ako nedôvodné, prípadne odmietnuť podľa § 447 písm. f) CSP. Uplatnila si nárok na náhradu trov dovolacieho konania. Na doplnené vyjadrenie žalobkyne podaním z 11. novembra 2024 k dovolaniu žalovaného, dovolací súd neprihliadal v súlade s § 436 ods. 3 CSP.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) po preskúmaní, či dovolanie obsahuje zákonom predpísané náležitosti (§ 428 CSP) a či sú splnené podmienky podľa § 429 CSP, v rámci dovolacieho prieskumu dospel k záveru, že dovolanie je nielen procesne prípustné, ale aj dôvodné.

6. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

7. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v § 420 a § 421 CSP. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním.

8. Podľa § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v

tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Podľa § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

10. Podľa § 440 CSP dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný.

11. Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP sú zásah súdu do práva strany sporu a nesprávny procesný postup súdu reprezentujúci takýto zásah znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstata práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky a ich spravodlivé rozhodnutie (I. ÚS 26/94).

12. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. V zmysle uvedeného ustanovenia treba za nesprávny procesný postup považovať postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnoprávnemu rámcu, a tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

13. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov v tom - ktorom konkrétnom konaní, pričom miera tohto porušenia znamená porušenie práva na spravodlivý proces; jeho súčasťou je aj náležité odôvodnenie rozhodnutia (sp. zn. II. ÚS 559/2018, III. ÚS 47/2019, 4Cdo/140/2019, 4Cdo/120/2019). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. Postupom súdu možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku. Pod nesprávnym procesným postupom súdu treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa znemožnila strane realizácia tých procesných práv, ktoré majú slúžiť na ochranu a obranu jej práv a záujmov v tom-ktorom konkrétnom konaní, pričom miera tohto porušenia bude znamenať nespravodlivý proces.

14. V preskúmvanej veci bolo predmetom konania vyporiadanie BSM, ktoré zaniklo rozvodom dňa 21. mája 2009. Do masy BSM boli odvolacím súdom zahrnuté vklady vedené na účte vo K. W.. S.. č. účtu XXXXXXXXXXXX/XXXX vo výške 20,93 eura, na účte vedenom v U. I., č. účtu XXX/XXXXXXXX/-XX vo výške 0,92 eura, vklad vedený na účte vedenom v U. I. č. ú. XXX-XXXXXXXX-XX vo výške 838,20 eura a vklad vedený na účte v Č. č. účtu XXXXXXXXXXXX/XXXX vo výške 619,80 eura. Ďalej boli do masy BSM zahrnuté nehnuteľnosti nachádzajúce sa v k. ú. Z., okres D., vedené na LV č. XXX pozemok C-KN parcelného č. XXX/XX záhrada o výmere 864 m², v podiele 1/1 a na LV č. XXX, pozemok C-KN parcelného č. XXX/XX ostatná plocha o výmere 2334 m² v podiele 1/12 v zostatkovej hodnote 204 081 eur. Spornou a nezahrnutou do masy BSM zostala suma vo výške 16 866,14 eura,

ktorá bola žalobkyni vyplatená po skončení pracovného pomeru v X. C. Ú. dňa 20. apríla 2007, teda za trvania manželstva, ktoré bolo uzavreté dňa 28. októbra 2006.

15. V rámci uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP, dovolateľ namietal hodnotenie dôkazov, porušenie jeho práva konať v materinskom jazyku, nedostatočné odôvodnenie nielen k veci samej, ale aj k uloženiu poplatkovej povinnosti a k výroku o trovách konania, ako aj arbitrárnosť napadnutého rozhodnutia.

16. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia bodu 16.2. vo vzťahu k spornej otázke týkajúcej sa sumy 16 866,14 eura, sa odvolací súd stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, v zmysle ktorého nárok na výplatu vznikol v období rokov 2005 a 2006, čo nasvedčuje, že išlo o výlučnú pohľadávku žalobkyne, aj keď bola vyplatená po uzavretí manželstva a aj za dva mesiace po uzavretí manželstva. Nebol rozhodujúci čas výplaty, ale povaha vyplatených peňažných prostriedkov odkladaných na sociálne zabezpečenie. K tvrdeniu žalovaného, že rozhodujúci je okamih, kedy bol príjem vyplatený a nie kedy na výplatu tohto príjmu vznikol nárok, súdy nižších inštancií nepovažovali za dôvodné doplniť dokazovanie vyžiadanim dôkazov od zamestnávateľa žalobkyne. V tejto súvislosti poznamenali, že pri vyporiadaní BSM vychádzali zo zásady rovnosti podielov oboch manželov na majetku, ktorý bol predmetom vyporiadania. Pohľadávka žalobkyne z dôchodkového sporenia nepochybne vznikla skôr ako vzniklo BSM. Ide o peňažný majetok patriaci do výlučného vlastníctva žalobkyne, bez ohľadu na to, že uvedené finančné prostriedky použili na kúpu nehnuteľností.

17. Dovolateľ nesúhlasil s prezentovaným názorom odvolacieho súdu. Tvrdil, že išlo o finančné prostriedky vyplatené z titulu dôchodkových práv za prácu v I. v období od 1. januára 2005 do 31. decembra 2006. V konaní nebolo preukázané a presne zistené, ani ustálené, o aký charakter príjmu išlo. Akcentoval, že raz bol označovaný ako príjem zo sociálneho poistenia alebo dôchodkového sporenia. Nesporné však bolo, že uvedené finančné prostriedky boli použité na kúpu nehnuteľností v Z., v Č. X.. Navyše namietal predloženie listinného dôkazu v angličtine, ktorý dostatočne nešpecifikuje na základe akého nároku boli peňažné prostriedky vyplatené. Napokon podľa tvrdenia žalobkyne malo ísť o príspevok vyplatený na základe článku 12, § 12 prílohy VIII. Služobného poriadku. I napriek nespornosti ohľadne vyplatenia uvedenej sumy a jej použitia na kúpu spoločnej nehnuteľnosti za trvania manželstva, súdy nižších inštancií ju považovali za pohľadávku patriacu do výlučného majetku žalobkyne.

18. Formálne a obsahové náležitosti rozhodnutia odvolacieho súdu sú upravené v ustanovení § 393 CSP. Popri tejto všeobecnej úprave umožňuje ustanovenie § 387 ods. 2 CSP odvolaciemu súdu použiť tzv. skrátené odôvodnenie v prípade, ak sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia. V takom prípade sa môže obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov a prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti ďalšie dôvody. Táto forma spĺňa požiadavky kladené na odôvodnenie rozhodnutia z pohľadu práva na spravodlivé konanie. Zákon však vyžaduje, aby aj v prípade skráteného odôvodnenia odvolací súd zaujal jasné stanovisko k podstatným vyjadreniam strán predneseným v konaní na súde prvej inštancie. Povinnosťou odvolacieho súdu je zároveň vysporiadať sa v odôvodnení rozhodnutia s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní. Za podstatný je potrebné považovať taký argument, ktorý je relevantný, teda má vecnú súvislosť s prejednávanou vecou a zároveň je takej povahy, že v prípade jeho preukázania (samostatne alebo v spojitosti s ostatnými okolnosťami) môže priniesť rozhodnutie priaznivejšie pre odvolateľa (Števček, M., Ficová S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha : C.H. Beck, 2016, 1296 s.).

19. V preskúmvanej veci hodnotiaca úvaha odvolacieho súdu nezodpovedá zásadám formálnej logiky, z jeho odôvodnenia rozhodnutia nevyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov a právnym posúdením. I napriek viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkovým stavom odvolacím súdom (§ 442 CSP), dovolací súd má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie

sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), preto konštatuje, dôvodnosť namietanej vady zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP.

20. Z nálezu ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 245/2022 z 20. septembra 2022 vyplýva, že zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí všeobecných súdov je najčastejšie daná rozporom súvislostí, ich právnych argumentov a skutkových okolností prerokúvaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 ústavy (m. m. II. ÚS 336/2019).

21. V danom prípade, ak v konaní žalovaný spochybňoval nezahrnutie vyplnenej sumy žalobkyni vo výške 16 866,14 eura počas trvania manželstva a BSM, bolo povinnosťou súdov nižších inštancií zo skutkových okolností ustáliť, kedy vznikol nárok a o aký druh príjmu išlo, či odchodné alebo príjmy zo sociálneho poistenia. V kontexte uvedeného dôvodil, že žalobkyňa si platila osobitne sociálne poistenie a dôchodkové poistenie v Slovenskej republike, o čom predložili listinné dôkazy. Od začiatku nemala záujem byť sociálne poistená v I., pričom vyplatenú sumu použila na kúpu spoločných nehnuteľností. Žalobkyňa pracovala v Bruseli ešte dva mesiace po uzavretí manželstva, preto bolo potrebné vysporiadať sa aj s touto otázkou, rozhodnou pre záver o rozsahu masy BSM. Navyše v konaní nebolo preukázané, že by došlo k zúženiu alebo k rozšíreniu rozsahu vecí patriacich do BSM. I napriek uvedeným uplatneným námietkam v odvolacom konaní však sporná suma nebola zahrnutá do masy BSM a odvolací súd sa dôsledne v zmysle § 387 ods. 3 CSP s nimi nevysporiadal. Len stotožnenie sa so záverom súdom prvej inštancie, neznamena splnenie povinnosti odvolacieho súdu vysporiadať sa so všetkými podstatnými uplatnenými námietkami stranou nielen v odvolaní, ale vysporiadať sa s námietkami vznesenými v priebehu konania, pokiaľ sa s nimi nevysporiadal súd prvej inštancie.

22. K namietanej arbitrárnosti dovolací súd uvádza, že ústavný súd vo viacerých svojich rozhodnutiach, napr. v uznesení sp. zn. III. ÚS 44/2022 z 27. januára 2022 uviedol, že arbitrárnosť sa v zásade môže prejavovať vo dvoch podobách. Procesná arbitrárnosť je hrubým alebo opakovaným porušením zásadných ustanovení právnych predpisov upravujúcich postup orgánu verejnej moci, hmotnoprávna (meritórna) arbitrárnosť sa prejavuje ako extrémny nesúlad medzi právnym základom pre rozhodovanie vecí a závermi orgánu verejnej moci, ktoré sú vo vzťahu k tomuto právnemu základu neobhájiteľné všeobecne akceptovateľnými výkladovými postupmi (II. ÚS 576/2012). O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide spravidla vtedy, ak sa zistí taká interpretácia a aplikácia právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne, ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

23. Vo vzťahu k namietanému hodnoteniu dôkazov a k (ne)splneniu edičnej povinnosti žalobkyne dovolací súd uvádza, že uplatnenú námietku považoval za opodstatnenú. Najvyšší súd v uznesení zo 16. mája 2019 sp. zn. 4Cdo/100/2018 uviedol, že „procesnému právu účastníka navrhovať dôkazy zodpovedá povinnosť súdu nielen o vznesených návrhoch a dôkazoch rozhodnúť, ale tiež, pokiaľ im nevyhoví, vo svojom rozhodnutí odôvodniť, prečo, z akých dôvodov tak neurobil. Nevyhovenie dôkaznému návrhu strany sporu možno založiť len tromi dôvodmi. Prvým je argument, podľa ktorého tvrdená skutočnosť, ku ktorej overeniu alebo vyvráteniu je navrhnutý dôkaz je bez relevantnej súvislosti s predmetom konania; ďalším je argument, podľa ktorého dôkaz neoverí/nevyvráti tvrdenú skutočnosť, čiže vo väzbe na toto tvrdenie nedisponuje vypovedacou potenciou. Nakoniec tretím je nadbytočnosť dôkazu, t. j. argument, podľa ktorého určité tvrdenie, ku ktorému overeniu alebo vyvráteniu je dôkaz navrhovaný, bolo už doterajším konaním bez dôvodných pochybností overené alebo vyvrátené. Ak tieto dôvody zistené neboli, súd postupuje v rozpore s čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ktoré garantujú pre stranu sporu ústavné právo na spravodlivý proces, čiže táto dôkazná vada tzv. opomenuté dôkazy takmer vždy založí nielen nepreskúmateľnosť vydaného rozhodnutia pre nedostatok dôvodov, ale

súčasne tiež jeho protiústavnosť“. Totožný názor vyplýva aj z uznesenia najvyššieho súdu z 29. októbra 2019 sp. zn. 5Cdo/202/2018.

24. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že nevykonanie navrhovaného dôkazu, ktorý by mohol mať vplyv na posúdenie skutkového stavu, ktorý z doteraz vykonaných dôkazov nemožno bezpečne ustáliť, možno kvalifikovať ako porušenie práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy (III. ÚS 332/09). Zásadám spravodlivého procesu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) totiž zodpovedá požiadavka, aby súdmi urobené skutkové zistenia a prijaté právne závery boli riadne (dostatočne) a zrozumiteľne (logicky) odôvodnené. V práve na spravodlivý proces je obsiahnutá aj ďalšia ústavná zásada vyplývajúca z čl. 47 ods. 3 ústavy a čl. 6 CSP a to „rovnosť zbraní“ v civilnom konaní, ktorá všeobecne zahŕňa tiež rovnosť bremien, ktoré sú na strany sporu kladené a ktoré nesmie byť neprimerané (IV. ÚS 468/2018). Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska proti Švajčiarsku z 29. apríla 1993, séria A, č. 254-B, s. 49, § 30).

25. Vo vzťahu k namietanému porušeniu ustanovenia § 155 CSP a edičnej povinnosti žalobkyne ohľadne preukázania z akého dôvodu jej bola suma vo výške 16 866,14 eura vyplatená, žalobkyňa predložila podanie „Certificate“ v anglickom jazyku, bez zabezpečenia jeho prekladu, pravdepodobne v spise na č. l. 406. K tomu dovolací súd uvádza, že právo konať pred súdom v jazyku, ktorému strana rozumie, vyplýva z čl. 12 ods. 1 ústavy, čl. 36 Listiny základných práv a slobôd, ako aj je jedným z atribútov práva na spravodlivý súdny proces. V prípade predloženého dôkazu, ktorý je v inom ako v slovenskom jazyku s výnimkou českého jazyka, bolo povinnosťou súdu vyzvať stranu, ktorá dôkaz predložila, aby v určenej lehote zabezpečila preklad podľa osobitného predpisu (§ 51 ods. 5 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 543/2005 Z. z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné sudy, krajské sudy, Špeciálny súd a vojenské sudy v znení neskorších predpisov). Predloženie dôkazov a podaní v štátnom jazyku sa zabezpečuje aj právo ostatných sporových strán, aby boli podania a dôkazy predkladané v jazyku, ktorému rozumejú. V prípade, že sporové strany v konaní preklad nezabezpečia, je povinnosťou súdu preklad listín a dôkazov zabezpečiť pribratím prekladateľa (§ 155 ods. 2 CSP). V danom prípade pokiaľ preklad uvedeného podania zabezpečila žalobkyňa, z uvedeného dôvodu nemohlo dôjsť k nesprávnemu procesnému postupu súdu a tým k porušeniu práva na spravodlivý proces zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru a čl. 46 ods. 1 ústavy, preto uplatnená námietka je nedôvodná (m. m. sp. zn. 7Cdo/16/2013).

26. Za dôvodnú považoval dovolací súd namietanú nepreskúmateľnosť odôvodnenia namietaného rozhodnutia vo vzťahu k súvisiacim výrokom o povinnosti strán zaplatiť súdny poplatok za vypořádanie BSM a o trovách konania (body 20. až 22. odôvodnenia), ktoré nespĺňa náležitosti odôvodnenia vyplývajúce z ustanovenia § 220 ods. 2 v spojení s § 393 ods. 2 CSP. Navyše zmena rozsudku súdu prvej inštancie nevyplýva ani z výrokovej časti napadnutého rozhodnutia vo vzťahu k veci samej.

27. Vzhľadom na uvedené dôvody dovolací súd konštatuje, že dovolateľ dôvodne namietal existenciu vady zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, preto dovolanie je nielen procesne prípustné, ale aj dôvodné. Dovolací súd zrušil napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu v súlade s § 449 ods. 1 CSP a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 450 a § 390 CSP). Vzhľadom na rozhodnutie o podanom dovolaní z procesných dôvodov, dovolací súd následne vecne neposudzoval uplatnený dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 CSP.

28. Podľa § 455 CSP ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom odvolacieho súdu.

29. V ďalšom konaní bude úlohou odvolacieho súdu opätovne prejednať a rozhodnúť o odvolaní žalovaného, vrátane vypořádania sa s uplatnenými podstatnými námietkami žalovaným ohľadne spornej sumy 16 866,14 eura jeho vzniku a druhu nároku, ktorá otázka je relevantná pre záver o stanovení rozsahu BSM sporových strán v súlade s § 143 Občianskeho zákonníka.

30. O trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania rozhodne odvolací súd v rozhodnutí vo veci samej v súlade s § 453 ods. 3 CSP.

31. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.